

LBRIS

We know
books

OVIDIU CREANGĂ

Povești
cu
Barbălungă

Pentru copii de la 5 la 95 de ani

EDITURA VICOVIA 2011

Cuprins

Povestea ursulețului de catifea maro	3
Prietenul meu, Moș Poveste Barbălungă	14
Șoricelul Rontișor era să o pățească	22
Am fost cu taticu' la vânătoare	26
Prietenii mei cu patru lăbuțe	30
Pe mine mă cheamă Cezar	53
Tarzan Maidanezul	62
Bietul cățel	72
Ultima mea iubită	77
Brebenel și Sprinteioara	86
Betty, căprioara din grădina noastră	91
Ionel, puiul de cuc	96
Leuțul Rex	101
Povestea Măgărușului Albastru	105
Povestea pestișorului auriu	116
Broscuța cea isteată	121

Regina furnicilor	133
Rița, Rița, veverița, verișoară cu Doinița	138
Rică, Rică Iepurică și cățelul Azorică	142
Vulturul de aur	146
Ochii pe care nu-i voi uita niciodată	152
Mâine vă învăț să fumați	157
Piei, Drace!	162
Vai! Ce ai făcut în chipiul Domnului Dabija!	167
Ghici, cine mi-a pus mâna în cap!	171
Voiam să mă fac circar	176
Slugă la nea' Gheorghe	181

Tipografia   Editura
DOCUPRINT   BABEL

Tel: 0234 - 588 930 Bacău, str. Letea nr. 30 bis
docuprint@clicknet.ro   www.docuprint.ro

Povestea ursulețului de catifea maro

Cine nu o știe pe Simina? Toată lumea o știe, că a văzut-o plimbându-se prin Cișmigiu cu ursulețul ei de catifea maro. Simina are trei anișori și ursulețul ei are un an, căci l-a primit cadou de ziua ei când a împlinit doi ani.

Pe ursuleț îl cheamă Lică și Simina îi spune Lică-Ursulică și-l mângâie toată ziua de l-a tocit pe unele locuri. Am uitat să spun că Lică-Ursulică este mare, că Simina abia îl ține în brațe și de aceea, când îl plimbă în parc, îl plimbă într-un cărucior care este

căruciorul lui Lică. Căruciorul lui Lică a început să scârțâie și tăticol Siminicăi i-a uns roțile cu o unsoare specială și de atunci nu mai scârțâie. Simina îl iubește foarte mult pe Lică, poate chiar mai mult decât pe păpușa ei cu ochi albaștri, care zice *Ma-Ma* când o miști mai tare. Pe păpușa o chema Pușa și înainte de a apărea Lică era foarte alintată căci Simina nu-i mai dădea drumul din brațe. Simina a văzut că Pușa suferă că nu se mai ocupa atât de ea și s-a hotărât să meargă la plimbare cu amândoi, de aceea îl așează pe Lică în cărucior și pe Pușa în brațele lui Lică.

Odată, Simina a smucit mai tare căruciorul și Pușa a căzut jos și a început să strige: *Ma-Ma!*, *Ma-Ma!*, de s-a adunat lume ca la urs, dar nu era decât un ursuleț de catifea maro care stătea cuminte în cărucior și se uita curios la lumea ce se adunase.

Simina a ridicat-o pe Pușa, a șters-o de praf, a mângâiat-o și a întrebat-o dacă s-a lovit. Se lovise, dar nu prea tare, însă Siminica s-a purtat atât de frumos cu ea că i-a trecut imediat. Noaptea, Simina se culcă într-o parte cu Ursulică și cu Pușa în partea cealaltă. Până adoarme ea, îi legănă și îi adoarme întâi pe ei.

După cum lui Lică îi spune Lică-Ursulică, lui Pușa îi spune Pușa-Păpușa.

Dar să vezi minunăție! Să fi fost miezul nopții. Siminica dormea dusă și de asemenea și copilașii ei, Lică și Pușa, când deodată s-a făcut o lumină ca ziua. Simina a deschis ochisorii și primul lucru pe care l-a făcut s-a uitat la copilașii ei; Pușa dormea dusă, însă Lică era treaz, și stătea pe marginea patului cu picioarele atârinate.

– Ce e cu tine Lică, tu ești un ursuleț de catifea umplut cu cârpe, cum de te miști? zise Simina cu uimire.

– Da, eu sunt un ursuleț de catifea umplut cu cârpe, însă câteodată sunt și ursuleț viu, eu m-am mai trezit și în alte nopți și v-am învelit pe tine și pe Pușa

și apoi m-am culcat la loc și m-am făcut iarăși Lică ursulețul de catifea maro.

–Vai, ce poveste nemaipomenită, ia spune-mi Lică ce minune grozavă este asta?, a întrebat Simina cu nerăbdare.

– Povestea e lungă și într-adevăr grozavă, dar nu ți-o spun acum, că trebuie să vină mămica cu cei patru frațiori ai mei sa ne ia la o raită prin pădure și să venim repede înapoi până nu prinde cineva de veste. Eu i-am spus mămicăi că tu ești o fetiță foarte bună și mama te iubește ca și pe mine.

Nici nu a apucat să termine de vorbit, că ușa s-a deschis fără niciun zgomot și, tiptil, au intrat înăuntru, mama ursoaică cu cei patru ursuleți ai ei, ce semănau leit cu Lică. Lică a sărit de gâtul mamei și a sărutat-o pe obraz, și mămica lui l-a sărutat și ea și l-a mângâiat pe cap și pe spate, cu o labă dragăstoasă de mamă.

– Ce mai faci puiul mamei? După cum știi că blestemul zgripțuroaicei s-a spulberat, Zâna Bună este iarăși puternică și noi suntem din nou împreună. Numai tu nu ești cu noi, însă te simți așa de bine aici că te lăsăm să stai, cât ai să vrei tu.

Simina se uita uimită și nu-i venea să creadă, s-a frecat la ochi, și nu era vis, a pus mâna pe Lică, era un

ursuleț viu și plin de viață. Atunci, ursoaica s-a întors către Simina și a spus cu blândețe:

– Dragă Simina, îți mulțumesc din suflet că te porți atât de frumos cu băiețașul meu, noaptea asta se întâmplă un fapt deosebit, toate animalele și păsările serbează înfrângerea Zgripturoaicei, zâna cea rea, de către Lia – Zâna cea Bună. De aceea am venit să te întrebăm dacă vrei să vii și tu cu noi să te uiți puțin și te aducem înapoi.

– Vin cu plăcere, dar nu pot merge singură, căci eu nu plec nicăieri singură, mă duc să o scol și pe bunica, ea nu va spune nimic la nimeni.

Simina s-a îmbrăcat imediat și a și venit cu bunica de mână. Când a văzut-o bunica pe ursoaică, era gata-gata să o ia la sănătoasa, însă Simina a reținut-o și i-a explicat că nu e niciun pericol.

Au ieșit tiptil afară, unde-i aștepta o trăsură cu patru cai năzdrăvani ce i-a dus ca gândul în pădure. În pădure era zarvă mare, într-o poiană rotundă erau adunate toate animalele și păsările ce vorbeau cu însuflețire și fiecare striga cât putea ca să se facă auzit.

– Fraților, liniște! Să vă spun câteva vorbe, strigă ursoaica-mamă, cât o ținea gura. Se făcu liniște.

– Vreau să v-o prezint pe Simina, prietena lui Lică, băiatul meu; ea a venit aici cu bunica

ei numai să ne vadă și se întoarce acasă. Să-i spunem toți odată: bine ai venit Simina! Și toți au strigat odată, de s-a cutremurat pădurea:

– *Bine ai venit Simina!*

Ecoul a răspuns de câteva ori: *Bine ai venit Simina!*

Apoi, fiecare și-a văzut de treabă.

În mijlocul poienii era un maldăr uriaș de lemne și crăci uscate. Unul din ursuleți a aprins un chibrit și le-a dat foc. Tot poporul a început să joace o horă în jurul focului. Simina și bunica au fost prinse în horă și ele. Pe Simina o ținea de mânuță Lică și pe bunica – Ursoaica.

– Vai, am uitat să o luam și pe Pușa, ce rău îmi pare, spuse Simina cu regret.

– Nu-i nimic, mai venim noi și altă dată, spuse Lică-Ursulică.

– Hai să mergem, spuse bunica, să nu se observe lipsa noastră.

– Bunică, să nu cumva să-i spui cuiva ce s-a întâmplat în această noapte, spuse Lică.

– Promit să nu spun nimănui, răspunse bunica.

Pe Simina nici nu a întrebat-o, căci știa că ea nu spune la nimeni. Prietenii noștri: Simina, Bunica, Ursoaica și puii ei, s-au urcat în trăsura cu patru cai și, cât ai bate din palme, au fost acasă, căci trăsura și caii erau năzdrăvani, ei nu mergeau pe drum, ci zburau prin aer. Ajunși acasă, Ursoaica și-a luat pe cei patru ursuleți, au dat ziua bună și au plecat pe nesimțite așa

cum veniseră. Simina s-a îmbrăcat în pijama, l-a culcat lângă ea pe Lică și au adormit buștean de oboseți ce erau. Pușa nu simțise nimic. A doua zi, Siminei nu-i venea a crede; Lică era un ursuleț de catifea maro, Pușa era o păpușă cu ochii albaștri care zicea *Ma-Ma*, când o mișcai mai tare, bunica era aceeași ca totdeauna, grijulie cu nepoțica ei. Simina l-a întrebat pe Lică:

– Lică–Ursulică tu știi să vorbești?

Lică stătea cuminte și nu scotea o vorba, însă Simina a observat că a mișcat puțin din ochi.

– Lică–Ursulică, spune-mi dacă am visat sau a fost adevărat, întrebă iarăși Simina.

Lică iarăși a mișcat puțin din ochi, dar nu a spus nimic.

– Asta înseamnă că nu am visat, dar Lică nu are dreptul să vorbească, zise Simina.

Noaptea următoare, Lică s-a trezit din nou și a strigat-o încet pe Simina, ca să nu o sperie din somn.

– Simina, vreau să-ți spun povestea mea; dacă vrei să o ascuți am să ți-o povestesc cu plăcere.

– Abia aștept să te ascult, sunt numai ochi și urechi.

-După cum ai auzit, la noi în pădure sunt două zâne care, de când e lumea, nu se au bine. Una este Zâna Bună, pe care o cheamă Lia și are chipul unei fete tinere și frumoase și alta este Zgripturoaica, o babă urâtă cu un singur dinte în față, cu nas coroiat și cu un neg mare negru pe vârful nasului, din care ies trei fire de păr. Mai are ochi de bufniță, de fapt ea și are mereu o bufniță pe umeri. Zâna Bună face numai bine și toate vietățile bune sunt supușii ei, cum ar fi iepurașii, veverițele, porumbeii, căprioarele, urșii, turturelele, berzele, și multe alte făpturi. Supușii zgripturoaicei sunt animalele rele cum ar fi: șerpii, viperele, lupii, șobolanii, corbii, și alte jivine dăunătoare.

După ce eu și frățiorii mei am venit pe lume, în vizuina noastră, care este o peșteră mare într-o stâncă, veneau și se jucau cu noi alți pui de animale cum ar fi: ieduți de căprioare, pui de iepurași, pui de diferite păsări, și la noi erau toată ziua numai râsete și veselie. Zâna

Bună are o surioară, Cristina, care este de vârsta ta. Ea, foarte des, venea și se juca împreună cu noi, până seara târziu, când Zâna Bună venea și o lua la culcare. Zgripturoaica murea de ciudă, căci ei nu-i place să audă râsete și veselie și i-a trimis

vorba mamei să nu ne mai jucăm că o deranjăm pe ea. Mămica i-a spus Zânei Bune, care i-a răspuns să ne vedem de joaca noastră copilărească și să nu ținem seamă de spusele Zgripturoaicei. Într-o zi, când Zâna Bună nu era acasă, Zgripturoaica a venit călare pe o mătură și

ne-a stropit pe toți cu o apă vrăjită și ne-a blestemat să rămânem toți înțepeniți cum eram atunci. Eu am devenit un ursuleț de catifea maro umplut cu cârpe, la fel și frații mei și mama o ursoaică împăiată. Eu fiind mai lângă ușă, m-a înșfăcat și apoi m-a vândut la o prăvălie în oraș, de unde m-a cumpărat tatăl tău și am ajuns la tine. Ceilalți au rămas înțepeniți care cum erau, în poziția în care fuseseră stropiți cu apă vrăjită. Când a sosit Zâna Bună acasă și a aflat ce necaz a dat peste noi a venit imediat să ne ajute. Blestemul l-a dezlegat, căci ea știe să dezlege blestemele Zgripturoaicei, dar îi mai trebuia o Apă Vie, ca să ne stropească și să stingă puterea apei vrăjite cu care ne stropise Zgripturoaica. Apa Vie curge dintr-un izvoarăș din creierii Munților Speranței, dintr-o crăpătură în care abia intră o nucă, de mică ce este. Și curge numai o picătură pe zi, exact la miezul nopții. *Ce e de făcut?*, s-a întrebat Zâna Bună. I-a chemat pe toți

supușii ei, păsările și animalele pădurii, să se sfătuiască. Nimeni nu știa cum să intre în crăpătura din stâncă de mărimea unei nuci, când deodată, o voce firavă se auzi din mulțime.

– Eu cred că pot să culeg picătura de Apă Vie și să o scot afară din stâncă, zise o pitulice cât un fluturaș.

–Cum ai să faci, pitulice?, a întrebat Zâna Bună.

–Am să mă strecor înăuntru înainte de miezul nopții, am să aștept până când curge picătura de Apă Vie din izvoarașul ei, am să o culeg cu cioculețul meu, am să ies repede afară și am să o deșert într-o coajă de nucă. Și așa, în fiecare noapte, până umplu coaja de nucă.

Apoi cineva să pună capacul deasupra, cu cealaltă coajă de nucă și să zboare cu ea la Zâna Bună. Zâna Bună să strângă tot ce adun eu într-un vas mai mare, și când avem de-ajuns, să-i stropim pe prietenii noștri și cineva să se ducă să-l stropească și pe Lică, în oraș, la Simina.

